

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.719/2008/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az előbb személyesen eljáró, majd a ... Ügyvédi Iroda (... ügyintéző: ... pártfogó ügyvéd) által képviselt **I.rendű felperes neve** címe lakos **felperesnek**, a Dr. Komporday Zoltán ügyvéd (Miskolc, Vécsey u. 1.) által képviselt **I.rendű alperes neve** címe lakos **I. rendű, özvegy II.rendű alperes neve** címe lakos **II. rendű**, a személyesen eljáró **III.rendű alperes neve** címe lakos **III. rendű** és a Dr. Komporday Zoltán ügyvéd által képviselt **IV.rendű alperes neve** címe lakos **IV. rendű alperes** ellen **kártérítés** iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 21. P. 22.517/2005/65. számú ítélete ellen a felperes által 66. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I., II. rendű alperesnek, mint egyetemleges jogosultaknak 20 000 (Húszezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 120 000 (Egyszázhúszezer) forint, a IV. rendű alperesnek 1 000 (Egyezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 6 000 (Hatezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját 1 200 (Egyezer-kettőszáz) forint általános forgalmi adót tartalmazó 7 200 (Hétezer-kettőszáz) forintban állapítja meg. Felhívja az Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a pártfogó ügyvéd díját számla ellenében utalja ki pártfogó ügyvéd részére.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

1992. augusztus elején a felperes mint vállalkozó, továbbá a II. rendű alperes és házastársa mint megrendelő vállalkozási szerződést kötöttek, amelyben a felperes az I. rendű alperes részére épülő családi ház nyílászáróinak elkészítését, bepácolását, megfelelő vasalással ellátását, a beállításokhoz szükséges sablonok elkészítését és a nyílászárók beépítésében a kőműves részére segítség nyújtását vállalta. A munka végzéséhez az anyagot a megrendelők biztosították. Az írásba foglalt megállapodás szerint a vállalkozót munkájáért 152 000 Ft vállalkozói díj illeti, ebből 40 000 Ft-ot a II. rendű alperes és házastársa előlegként átadott, s a vállalkozói díjba beszámították a felperes feléjük fennálló korábbi kölcsöntartozását 22 000 Ft összegben, valamint a megrendelők által a vállalkozó részére végzett fuvarozás ellenértékét 20 000 Ft összegben. A fennmaradó 70 000 Ft vállalkozói díjat a megrendelők nem fizették ki.

A megrendelők a Miskolci Városi Bíróság előtt P. 22.930/1995. szám alatt pert indítottak I. rendű felperesse szemben, hibás teljesítésből eredő igényeik és kártérítés érvényesítése iránt. Az eljárás során **LG** elhunyt, helyébe jogutódként a jelen per I. rendű alperese lépett.

A Miskolci Városi Bíróság 1999. március 30-án kelt P. 25.549/1998/11. számú ítéletében kötelezte I. rendű felperes nevet, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felpereseknek 320 100 Ft-ot, ennek 1993. január 1-től a kifizetésig járó évi 20 % kamatát, 24 000 Ft perköltséget, míg az alperes viszontkeresetét elutasította. A perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemények alapján megállapította, hogy a vállalkozó hibásan teljesített, amire alapozva a megrendelők jogszerűen álltak el a vállalkozási szerződéstől. A keresettel egyezően kötelezte az alperest a felperesek által megfizetett 82 000 Ft vállalkozói díj visszafizetésére, valamint a hibás teljesítésből eredően kártérítésként 238 100 Ft megfizetésére, amely egyrészt az átadott, a nyílászárók készítéséhez szükséges anyagok szakértő által megállapított ellenértékét, másrészt a nyílászárók kibontásával kapcsolatban felmerült munkadíjat és anyagköltséget foglalta magában. Tényként állapította meg azt, hogy a peres eljárás során e per I. rendű alperesének utasítására bontották ki a felperes által beépített nyílászárókat, s helyükre a jelen per III. rendű alperese által készítteteket építették be. E munka során segédkezett a jelen per IV. rendű alperese is. A bíróság az alperes további vállalkozói díj megfizetésére irányuló 304 600 Ft összegű viszontkeresetét elutasította. Az ítélettel szemben az alperes által előterjesztett fellebbezést a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság Pf. 21.340/2000/2. számú, 2000. június 7-én kelt végzésével elutasította, s az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ítélete 1999. május 21-én jogerőre emelkedett.

A jogerős ítélettel szemben az alperes perújítási kérelmet terjesztett elő. A perújítási eljárás során a Miskolci Városi Bíróság P. 25.490/2000/59. szám alatt hozott ítéletet, amelyben a Miskolci Városi Bíróság alapperben hozott ítéletét részben, a kártérítésként megítélt összeg tekintetében 108 994 Ft erejéig hatályon kívül helyezte, s a keresetet elutasította, ezt meghaladóan az ítéletet hatályában fenntartotta, a felperes perújítási kérelmét elutasította. Rendelkezett a perköltség és az illeték viseléséről. A határozata indoklásában rámutatott arra, hogy a perújítási eljárás során beszerzett szakértői vélemény szerint a megrendelők által a munkavégzéshez biztosított faanyag az alapperben megállapítottakkal szemben nem I. osztályú minőségű volt, így értéke az alapperben figyelembe vett 148 100 Ft helyett csak

102 106 Ft, s e két összeg különbözetével az alperes által fizetendő kártérítés összegét csökkentette. Az ugyancsak a kártérítés körében elszámolt, a nyílászárók kibontásakor felmerült anyag-és munkadíj (36 000 + 27 000 Ft) költség megfizetése iránti keresetet is alaptalannak találta, s az alapperben hozott ítéletet e tekintetben is hatályon kívül helyezte.

Az ítélettel szemben II.rendű alperes neve és I.rendű felperes neve is fellebbezést nyújtott be, amelyeket elbírálv a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 3. Pf. 20.361/2003/3. számú, 2003. március 25-én kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a perújítási kérelem elutasítására vonatkozó rendelkezését mellőzte, fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezéssel támadott részét részben megváltoztatta, s a Miskolci Városi Bíróság alapperben hozott ítéletét 274 106 Ft tőke, ebből 247 106 Ft után 1993. január 1-től a kifizetésig járó, 27 000 Ft tőke után 1999. április 1-től a kifizetésig járó évi 20 %-os kamat, továbbá perköltség és illeték, valamint állam által előlegezett költség tekintetében hatályában fenntartotta, ugyanígy részben megváltoztatta az ítélet perköltség, illeték és állam által előlegezett költség viselésére vonatkozó rendelkezését, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A határozata indokolásában kifejtette, hogy a perújítási eljárás során feltárt újabb bizonyítékok (tanúvallomások, szakértői vélemény) után sem volt megállapítható a vállalkozó hibátlan teljesítése, s a hibás teljesítés jogkövetkezményeit az alapperben eljáró bíróság már levonta. Az alapperben hozott ítéletet csak a kártérítés körében elszámolt, a megrendelők által biztosított faanyag ellenértéke tekintetében helyezte hatályon kívül.

A jogerős ítélettel szemben az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Legfelsőbb Bíróság Pfv. 22.061/2003/10. számú végzésével hivatalból elutasította.

A jogerős ítélet alapján felperes adóssal szemben a jelen per I. és II. rendű alperesei kérelmére a bíróság végrehajtási eljárást rendelt el.

A kibontott, s jelenleg az I. és II. rendű alperes birtokában lévő nyílászárók értéke 15 000 Ft. A vállalkozó által készített, de ugyancsak kibontott, s időközben megsemmisült ajtótokok anyagértéke 15 000 Ft.

A felperes keresetében kártérítés megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen az I. és II. rendű alperest. Vagyoni kára címén 1 176 094 Ft-ot igényelt a végrehajtási eljárásban kifizetett összeg fejében; 600 000 Ft-ot az alperesek részére készített nyílászárók használati díja címén azok beépítésétől azok kiszerezéséig terjedő időre; 600 000 Ft-ot a pótlólagosan megrendelt és beépített nyílászárók vállalkozói díjaként; 90 000 Ft-ot az eredeti vállalkozási szerződés alapján járó, de ki nem fizetett vállalkozói díj fejében; 600 000 Ft-ot a beépített ajtótokok engedély nélküli megsemmisítése okán; 2 640 000 Ft-ot elmaradt haszon címén, arra hivatkozással, hogy a megrendelők által indított perre tekintettel potenciális megrendelői tőle elfordultak, s ilyen összegű bevétele maradt el. Nem vagyoni kár címén jó hírve megsértésére hivatkozással évi 100 000 Ft megfizetését igényelte.

A III. rendű alperestől 600 000 Ft kár megfizetését kérte, arra hivatkozással, hogy a III. rendű alperes 2 000 000 Ft-ért vállalta el az új nyílászárók beépítését, s ebből ilyen összegű haszna keletkezett.

A IV. rendű alperestől 150 000 Ft kár megtérítését követelte, arra hivatkozva, hogy részt vett a faanyagok szállításában, s az alapperben - hasonlóan a III. rendű alpereshez - reá nézve kedvezőtlen tanúvallomást tett. A III. és IV. rendű alperes károkozásának idejét 1998. június 18-ában jelölte meg.

Az I. és II. rendű alperes a kereset elutasítását indítványozta. Azzal védekeztek, hogy a felperes követelésének egy része ítélt dolog, más része alaptalan, mert részére kárt nem okoztak. Vállalták a meglévő nyílászárók kiadását.

A III. és IV. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte, tagadva, hogy a felperesnek kárt okoztak volna, s hivatkoztak a követelés elévülésére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az I. és II. rendű alperest egyetemlegesen, hogy adjanak ki a felperesnek 15 napon belül 8 db íves záródású ablakot, 6 db szögletes záródású ablakot, 2 db íves záródású bejárati ajtót, 2 db íves záródású kétszárnyú erkélyajtót, 14 db íves záródású belső ajtót, összesen 15 000 Ft értékben. Kötelezte őket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 000 Ft-ot. A felperes 690 000 Ft vállalkozási díj megfizetése iránti kereseti kérelme tekintetében a pert megszüntette, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az I. és II. rendű alperesnek 40 000 Ft általános forgalmi adót tartalmazó 240 000 Ft, a III. rendű alperesnek 1 500 Ft általános forgalmi adót tartalmazó 9 000 Ft perköltséget fizessen meg. A felperes pártfogó ügyvédjének díját 3 600 Ft általános forgalmi adót tartalmazó 21 600 Ft-ban állapította meg. Az I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen kötelezte 1 800 Ft illeték állam javára történő megtérítésére, s megállapította, hogy a további kereseti illetéket, illetve az állam által előlegezett szakértői költséget az állam viseli.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy az alapperben megállapítottak szerint a vállalkozó hibásan teljesített, s adott esetben a megrendelők a rossz minőségű nyílászárókat jogszerűen cseréltették ki, melynek következtében használati díj a felperest nem illeti meg.

A pótlólagosan megrendelt és beépített nyílászárók vállalkozói díja, valamint az eredeti vállalkozási szerződés alapján követelt vállalkozói díj tekintetében rámutatott, hogy ezen igényét a felperes az alapperben viszontkereset formájában érvényesítette, e tárgyban a bíróság jogerős döntést hozott, így a pert az ítélt dologra tekintettel megszüntette.

Az elmaradt haszonra vonatkozó követeléssel összefüggésben rámutatott, hogy a megrendelők a vállalkozóval szemben hibás teljesítés miatt indított perrel jogellenes magatartást nem tanúsítottak, melynek hiányában e címen alaptalan a felperes kártérítési követelése, amelynek bekövetkeztére, összecszerűségére vonatkozóan egyébként sem terjesztett elő bizonyítási indítványt.

A kisserelt nyílászárók kapcsán hangsúlyozta, hogy azokat az I. és II. rendű alperes felelős őrzőként őrizte a felperes költségére és veszélyére, mindaddig, amíg azokat a vállalkozó tőlük vissza nem követelte. A visszakövetelt, s meglévő nyílászárók, valamint az időközben megsemmisült ajtótokok értékét a beszerzett szakértői vélemény alapján határozta meg, ennek megfelelően marasztalta az I. és II. rendű alperest.

A nem vagyoni kárigény tekintetében rámutatott, hogy a felperes e címen jó hírneve sérelme miatt 6 000 000 Ft-ot követelt, ám önmagában a megrendelők által előterjesztett kereseti kérelem nem valósította meg a felperes jó hírneve sérelmét. E körben a felperes bizonyítási kötelezettségének sem tett eleget.

A III. és IV. rendű alperesekkel szembeni kereset tárgyában kiemelte, hogy maga a felperes jelölte meg károsodása időpontját 1998. június 18-ában, melyhez képest keresetét 2005. december 2-án terjesztette elő, azaz az öt éves elévülési időn túl, így igényét bírósági úton nem érvényesítheti.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperesek kereset szerinti marasztalását. Hangsúlyozta, hogy nem vagyoni kártérítés címén nem 6 000 000 Ft-ot igényelt, mint ahogyan azt az elsőfokú ítélet rögzíti. Ugyanígy tévesen szerepel a határozatban, hogy ő további nyílászárók elkészítését vállalta volna, az eredeti vállalkozási szerződésben kikötött díjért. Hivatkozott arra, hogy az alapperben az előterjesztett viszontkeresetét a bíróság nem bírálta el, azzal egyáltalán nem foglalkozott. Tagadta, hogy a megrendelők felhívták volna a hiba kijavítására. Rámutatott, hogy nem volt joguk az alpereseknek kibontani bírósági felhatalmazás nélkül az általa beépített nyílászárókat. Azok értéke címén a szakértő által megállapított összeg elfogadhatatlan. Taglalta, hogy a korábbi perekben eljáró szakértők nem rendelkeztek megfelelő szakértelemmel a feltett kérdések megválaszolására.

Az I., II. és IV. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az I. és II. rendű alperest ingók kiadására és 15 000 Ft kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezését.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróság által kifejtett indokolást, azt megismételni nem kívánja, mindössze kiegészíti az alábbiak szerint:

A felperes és az I-II. rendű alperes jogvitájában a Miskolci Városi Bíróság jogerős ítéletet hozott. Az alakilag jogerős határozathoz anyagi jogerőhatás is fűződik, amely egyrészt azt jelenti, hogy a felek, a bíróság, és más hatóságok kötve vannak az anyagi jogerőhöz, és a jogerős határozat tartalmát irányadónak kell tekinteniük (pozitív hatás), másrészt azt, hogy ítélt dolog (res iudicata) keletkezik (negatív hatás). Ez jut kifejezésre a Pp. 229. § (1) bekezdése rendelkezésében, mely szerint a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott

Ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó, ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ide értve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek.

Az, hogy irányadónak kell tekinteni a döntést, abban nyilvánul meg, hogy az ítéletben elbírált jogot többé nem lehet vitássá tenni, a bíróságok a későbbi döntésüknél a jogerős határozatot kötelesek alapul venni. Abban az esetben, ha ítélt dologgal kapcsolatban indít pert a felperes, a bíróságnak a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kell utasítania, míg ha a per során válik megállapíthatóvá, hogy annak tárgyában már jogerős ítéletet hoztak, a per megszüntetésének van helye.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes keresetében érvényesített igények közül az utóbb elkészített nyíltárazárókkal kapcsolatosan most 600 000 Ft-ban meghatározott, és az eredeti vállalkozási szerződés alapján követelt 90 000 Ft-os követelés tárgyában már jogerős döntés született - a Miskolci Városi Bíróság P. 25.549/1998/11. számú ítéletében elutasította felperes erre irányuló viszontkeresetét -, ezért e tekintetben a per megszüntetésének volt helye. Megjegyzi csupán az ítéletábra, hogy a bíróság ítélettel a per érdemében határoz, míg egyéb kérdésekben - így a permegszüntetés kérdésében is - végzéssel.

A perújítási eljárást követően a bíróság II.rendű alperes és I.rendű alperes végrehajtást kérő kérelmére rendelt el végrehajtást felperes adóssal szemben a jogerős ítélet alapján, mert a marasztalt fél az ítéletben megállapított kötelezettségének a teljesítési határidőn belül nem tett eleget. A bírósági végrehajtás során állami kényszerrel is el kell énni, hogy a pénzfizetésre kötelezett teljesítse a kötelezettségét (1994. évi XLIII. törvény (Vht.) 5. § (1) bekezdés). Az eljárás során a végrehajtó törvénysértő intézkedése, illetőleg intézkedésének elmulasztása ellen a fél végrehajtási kifogást terjeszthet elő (Vht. 217. § (1) bekezdés). Az adós által a végrehajtást kérők ellen indított kártérítési perben nincs lehetőség annak vizsgálatára, hogy a végrehajtó milyen összeget hajtott be az adóstól, erre a kártérítési perben eljáró bíróságnak nincs hatásköre, ezért helyes az elsőfokú bíróság ezen kereseti kérelmet is elutasító döntése.

Az alapperben eljáró bíróság a Ptk. 306. § (3) bekezdése alapján alaposnak találta a megrendelők szerződéstől való elállás iránti igényét. Az elállás a szerződést felbontja (Ptk. 320. § (1) bekezdés). A szerződés felbontása esetében a szerződés megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal szűnik meg, s a már teljesített szolgáltatások visszajárnak (Ptk. 319. § (3) bekezdés). Az eredeti állapot helyreállítása körében olyan helyzetet kell teremteni, mintha a felek a szerződést meg sem kötötték volna. A Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntésében kimondta, hogy a szerződéstől hibás teljesítés miatt történt elállás esetén nincs helye az elállásig a rendeltetésszerű használat folytán beállott értékcsökkenés és használati díj megtérítésének, illetőleg a visszatérítendő ellenértékből való levonásának (BH. 1988. évi 41. jogeset). Az adott esetben értékcsökkenésre utaló adat fel sem merült, a felperes által igényelt használati díj iránti követelés pedig alaptalan.

A kibontott nyíltárazárókkal kapcsolatban az ítéletábra kiemeli, hogy a vállalkozási szerződés keretében az anyagot nem vitásan a megrendelők biztosították, a felperes azt dolgozta fel.

Az anyag 1991-es értékét a perújítási eljárás során **L** szakértő állapította meg 102 106 Ft-ban (52. sorszámú szakvélemény), s a bíróság ennek az összegnek a megfizetésére kötelezte kártérítés címén a vállalkozót. Erre tekintettel az anyag immár a felperes tulajdona, amit az I-II. rendű alperes a vállalkozási szerződés felbontása után a felelős őrzés szabályai szerint volt köteles őrizni, a jogosult (a felperes) költségére és veszélyére mindaddig, amíg ő azt át nem veszi. A dolog visszakövetelése iránt a perben a felperes csak a 2006. december 12-i tárgyaláson terjesztett elő igényt (33. sorszámú jegyzőkönyv), a bíróság ezt követően rendelhetett el szakértői bizonyítást az érték meghatározása végett. **S** szakértő aggálytalan szakvéleménye alapján a meglévő bontott anyag, illetve a meg nem lévő ajtótokok értéke 15-15 000 Ft, ezt meghaladó összeg megtérítését a felperes alappal nem követelheti. Annak, hogy az ajtótokok mi módon semmisültek meg, nincs jelentősége, mert az I. és II. rendű alperes annak értékét köteles megfizetni.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy **LG** és II.rendű alperes a P. 22.930/1995/6. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint keresetüket akként módosították, hogy a hibák kijavítására kérték kötelezni az alperest, s miután ezt I.rendű felperes neve nem vállalta, elálltak a szerződéstől, aminek eredményeként a beépített nyílászárókat ítéleti rendelkezés nélkül is jogszerűen bonthatták ki.

A „hitelrontás” következtében elmaradt haszon és a jó hírnév megsértése miatti nem vagyoni kár - melynek összegét a felperes valóban nem 6 000 000 Ft-ban, hanem évi 100 000 Ft-ban határozta meg, - megtérítése iránti követeléssel kapcsolatban az ítéletábra hangsúlyozza, hogy a kártérítési felelősség megállapításához szükséges tényállási elemek - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is kiemelte, - a jogellenesség, a kár, a kettő közötti okozati összefüggés és a felróhatóság. (Ptk. 339. § (1) bekezdés.) E feltételek konjunktívak, ami azt jelenti, hogy közülük akár egynek a hiánya is a kártérítési követelés elutasítását eredményezi. Az adott esetben a felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében írt bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, nem bizonyította, hogy az I-II. rendű alperes jogellenesen járt volna el. Emiatt a további tényállási elemek vizsgálatára nincs szükség, a megyei bíróság helytállóan állapította meg, hogy a kártérítési követelés alaptalan.

A III. és IV. rendű alperessel szemben előterjesztett kártérítési igény - miként azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette - elévült, ezért az bírósági úton nem érvényesíthető a Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezés következtében a felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint perköltséget fizetni az alperesek részére. Perköltségként az I., II. és IV. rendű alperest képviselő ügyvéd munkadíját számolta el az ítéletábra, s a munkadíj összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM. sz. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel az egy-egy alperessel szemben érvényesített követelés összegére. A III. rendű alperesnek a fellebbezési eljárás során költsége nem merült fel, ezért arról nem kellett rendelkezni.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját a 7/2002. (III. 30.) IM. rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy ezt a költséget az eredménytelen fellebbezés következtében az R. 5. § (3) bekezdése alapján az állam viseli.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül, figyelemmel arra is, hogy a felperes tárgyalás tartása iránti kérelmét a bíróság által e kérelem előterjesztésére megállapított határidőn túl nyújtotta be.

D e b r e c e n, 2009. május hó 12.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő